

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI

YTB
10.yıl

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ HİKAYELERİ

Dosya Editörleri: Ali Kurt
Enes Talha Tüfekçi

İçindekiler

ANKARA'DA BİR AFGANİSTAN TÜRKMENİ: MAHBOBA NAZARİ	6
"YEMENLİ VE TÜRKİYE SEVDALISI: MONAWAR MOQBEL"	9
MALİLİ İSSA ALİOU	14
VİDEO-HİKÂYE: UGANDALI CEMİL'İN UZUN SÜREN YÜRÜYÜŞÜ	17
ESKİŞEHİRLİ TÜRKMEN KIZI: GÜNEŞ GURBANDURDYEVA	18
İZMİR'DE BİR EKVATORLU: ANA CAROLİNA PİEDRA	21
ANKARALI NICOLAS	25
BİR İSTANBUL MASALI: MAKEDONYALI SLAGANA VUJOSEVIK	30
ENDONEZYALI AGUSTA: "TÜRKİYE, BENİM EVİM"	35

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ HİKAYELERİ

*“Kalbi ve aklı Türkiye sevgisi ile dolan
Uluslararası öğrenci nesilleri”*

“

Eğitim süresi boyunca bizlerle aynı şehirlerde yaşayan ve aynı sokaklarda gezen uluslararası öğrencilerin tecrübelerine tanıklık ediyoruz.

”

Türkiye son dönemde; üniversite sayısı, araştırma merkezi sayısı, akademisyen sayısı ve uluslararasılaşma atılımları ile yükseköğretim alanında büyük bir değişim yaşamıştır.

Son on yılda, Türkiye’deki yükseköğretim kurumlarında okuyan uluslararası öğrenci sayısında yüzde 75 oranında bir artış kaydedilmiş ve güncel rakamlara göre Türkiye, takriben 25 bini burslu olmak üzere yaklaşık 148 bin uluslararası öğrencisiyle, bu alanda dünyanın en fazla uluslararası öğrenci ağırlayan ülkelerinden biri hâline gelmiştir.

Türkiye, 2023 yılında 200 bin uluslararası öğrenciye ev sahipliği yapmayı hedeflemektedir. Benzer şekilde dünyada da kendi ülkesi dışında eğitim görenlerin sayısı hızla artmaktadır. Bir zamanlar eğitim, her bir ülkenin kendi ulusal gereksinimleri doğrultusunda insan kaynağı yetiştirmesinin bir yolu olarak görülmekteydi. Günümüzde ise dünyanın sorunları tüm insanlığı ilgilendiren evrensel bir nitelik kazandığı ölçüde, eğitimin amacı da tüm insanlığın sorunlarına ortak çözümler bulabilecek nesillerin yetiştirilmesi olmaktadır.

Bu gelişmeler doğrultusunda sayıları giderek artan farklı ülke ve kültürlerden gençler yetiştiği ülkelerin dışında uluslararası eğitim almayı tercih etmekte, benzersiz bir tecrübe yaşayarak farklı kazanımlar elde etmektedir.

Türkiye uluslararası öğrencilere yönelik çalışmalarını öncelikli olarak, diğer ülkeler ile kurulacak olan karşılıklı ilişkiler açısından çok önemli bir fırsat olarak değerlendirmektedir. Yirmi birinci yüzyılın kamu diplomasi anlayışına uygun bir kültürel diplomasi kurumu olan Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı (YTB) Türkiye adına binlerce uluslararası öğrenciyi hem burslandırmakta hem de Türkiye’deki eğitim süreçleri ile yakından ilgilenmektedir. Türkiye Bursları markası altında, uluslararası öğrencilere finansal destek sağlanmakta, üniversitelerde uygun programlara yerleştirilmektedir. Türkiye’nin devlet eliyle verdiği burs bu özellikleri ile dünyadaki diğer burs programlarından ayrılmaktadır. Çeşitli ülkelere gelen öğrencilere üniversite eğitimi dışında, Türkiye’de geçirmiş oldukları süre boyunca müfredat dışı sosyal, kültürel ve akademik aktivitelerden ücretsiz faydalanma imkânı da sağlanmaktadır. Türkiye Bursları programı, bünyesinde bulundurduğu farklı araştırma modülleri ve Türkçe dil eğitimi ile diğer ülkelerdeki başarılı ve Türkiye’ye ilgi duyan akademisyenlere, araştırmacılara ve kamu personellerine de destek vermektedir.

Böylece yurtdışından Türkiye’ye okumaya gelen bir öğrenci Türkiye’de eğitim almaya ek olarak Türk kültürünü, dilini ve düşüncesini de tanıma ve sevme fırsatı bulmaktadır. Türkiye Bursları programı hayatın her alanında sunduğu imkanlarla öğrencilerin eğitim hayatına sunduğu katkının yanı sıra kişiliğinde ve özel dünyasında da Türkiye’ye bir yer açmakta, sadece bir burs programı olmanın ötesine geçerek kalbi ve aklı Türkiye sevgisi ile dolan uluslararası öğrenci nesillerinin yetişmesine vesile olmaktadır.

Mezun olduktan sonra ülkelerine dönen uluslararası öğrencilerin birçoğu ülkelerinde siyasi ve ticari alanlarda önemli görevler üstlenmekte, Türkiye ile geliştirdikleri kardeşlik bağına devam ettirerek kendi ülkeleri ile Türkiye arasındaki ilişkilerde bir dostluk köprüsü vazifesi üstlenmektedir.

Türkiye’de yükseköğrenim gördükleri süre içerisinde Türkçe öğrenen, ülkenin batısından doğusuna kadar çeşitli şehirlere giderek burada üniversite okuyan gençler yaşadıkları şehirlere, karşılaştıkları misafirperver Türklerle ayrı bir bağ geliştirdiği bir gerçektir.

Bu dosya kapsamında ülkemizde YTB tarafından yürütülen Türkiye Bursları Programı ile eğitim almakta olan uluslararası öğrencilerin Türkiye’deki tecrübelerini, anılarını ve duygularını kaydetmek ve onların Türkiye’ye ve Türk insanına bakışını aktarmak üzere gerçekleştirdiğimiz söyleşileri okurlarımıza sunuyoruz. Yapılan söyleşiler aynı zamanda Türkiye’de eğitim almak isteyen uluslararası öğrenciler için de bir rehber niteliği taşımaktadır.

ANKARA'DA BİR AFGANİSTAN TÜRKMENİ: MAHBOBA NAZARI

“

"Türkiye'ye geldiğim ilk günden bu yana kendimi kendi vatanımdaymışım gibi hissediyorum"

”

Merhaba Mahboba, bize kendini tanıtır mısın?

Bir insanın kendini tanıması uzun yıllarını alır ve insan kendini ne kadar iyi tanıdığını düşünse de yanılığa düşme ihtimali her zaman mevcuttur. Ancak iki türlü kendini tanıtırma biçimi vardır. Birincisi ailemizin ve çevrenin bizim için seçtikleridir. İkincisi ise bizim seçtiğimiz veya zamanla kendimizin oluşturduğu kimlik ve şahsiyet. Birinci kimliğimden bahsetmek gerekirse, ismim Mahboba Afganistan Türkmen'iyim. 21 yaşındayım ve halen uluslararası ilişkiler bölümü ikinci sınıf öğrencisiyim.

Bize neden Türkiye'yi tercih ettiğini, seni buraya gelmeye iten şeylerin neler olduğunu anlatabilir misin?

Öğrenim için Türkiye'yi tercih etmemin en önemli sebeplerinden biri bu ülkenin güçlü demografik özelliğe sahip olmasıdır. Diğer bir nedeni ise kendini Türk soylu olan ve Türk hissedenleri içtenlikle kucaklamasıdır.

Röportaj: Enes Talha Tüfekçi

Türkiye'ye ilk geldiğinde neler hissettin?

Türkiye'ye geldiğim ilk günden bu yana kendi vatanımdaymışım gibi hissediyorum. Bunun sebebi de hem Türk halkının samimiyeti hem de bize Türkiye'de öğrenim görme imkânı sağlayan YTB'nin uluslararası öğrencileri gerek kültürel veya gerek sosyalleşme açısından desteklemesidir.

Türkçe öğrenirken seni en çok ne zorladı?

İnsan tabii ki doğal olarak ilk başlarda dil veya yeni ortam konusunda bazı sorunlar yaşayabilmektedir ancak benim herhangi bir konuda ciddi bir sorun yaşadığım söylenemez. Dil öğrenirken en önemli üç faktör doğru kitap, iyi bir hoca ve öğrencinin öğrenme açlığıdır. Türkiye bu konuda bize bu faktörlerin ilk ikisini sunmaktadır, bunları değerlendirmek ise bizim sorumluluğumuzdur.

Okul ortamından, arkadaşlarından, hocalarından biraz bahsedebilir misin?

Bizim yaşam, ahlak ve karakter kalitemizi olumlu veya olumsuz etkileyen hususların başında hayatımıza dahil ettiğimiz insanlar ve bu insanlara bağlı olarak içinde bulunduğumuz ortam veya çevre gelir. Türkiye'de öğrenimimin en güzel yanı da bana dünyanın dört bir yanından gelen insanlarla tanışma fırsatı sunmasıdır. Ayrıca okul hayatımda da gerek hocalarımdan gerekse arkadaşlarımdan edindiğim tecrübeler benim için oldukça değerlidir.

Türkiye'deki eğitim hayatından sonra neler yapmak istiyorsun?

Buradaki eğitim hayatımı bitirdikten sonra öğrendiklerimi ve bildiklerimi hayata geçirmek ve başkalarına aktarmak niyetindeyim.

Ülkedeki arkadaşlarına ve ailene Türkiye'yi nasıl anlatıyorsun?

Aileme ve arkadaşlarıma Türkiye'nin her açıdan, özellikle gezilecek yerleri bakımından güzel bir ülke ve halkının da misafirperver olduğunu hep anlatmışımdır. Arkadaşlarımla çoğunlukla Türkçe kitap ve şiir okumaya teşvik ediyorum ve onların da böyle bir ülkede öğrenim görmelerini yürekten istiyorum.

Türkiye'nin hangi şehirlerini gezdin? En çok neresini beğendin?

Dersler ve salgından dolayı pek gezdim diyemem ancak Eskişehir, Bursa ve Yalova gibi şehirleri görme fırsatım oldu. En çok yine de şu an öğrenim gördüğüm ve yaşadığım yer, yani Ankara en sevdiğim şehirdir. İstanbul gezisini de gezme planıma ekledim ve salgın bittiğinde gitmeyi düşünüyorum.

Okuduğun Türkçe roman, şiir veya hikâye kitabı var mı? Bize anlatır mısın?

Türkçe edebiyat alanında zengin ve iz bırakan eserleri olan şair ve yazarlara sahiptir. Bu zenginliği Kanuni Sultan Süleyman'ın gazellerinde görebiliriz. Beni en çok etkileyen Reşat Nuri Güntekin, Peyami Safa, Zülfü Livaneli, Sabahattin Ali ve Ayşe Kulin gibi, güçlü eserler ortaya koyan yazarlardır. Şiir açısından oldukça değerli sayılan eserlere sahip olan Türkiye, Sezai Karakoç, Abdurrahim Karakoç, İbrahim Tenekeci, Nurullah Genç, Didem Madak, Asaf Halet Çelebi, Cemal Süreyya, Can Yücel ve Dilaver Cebeci gibi muhteşem şiirler yazan şairlerin ülkesidir. Türkiye'ye geldiğim günler ilk okuduğum şiir ise Asaf Halet Çelebi'nin "İbrahim" şiiri olmuştur.

Türkiye denince aklına ilk olarak hangi kelime geliyor?

Türkiye denildiğinde aklıma gelen sadakat, sevgi ve dostluk oluyor. Türkiye bir kelimedenden fazlasını aklıma getirdiği için tek bir kelime ile anlatmak pek mümkün olmuyor.

"YEMENLİ VE TÜRKİYE SEVDALISI: MONAWAR MOQBEL"

“

*Gelecekte
Türkiye'nin
Elçilerinden
Biri Olacağım*

”

Röportaj: Enes Talha Tüfekçi

Merhabalar Monawar, bize kendini tanıtabilir misin?

Benim adım Monawar Moqbel. Yirmi iki yaşındayım, Yemenliyim. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisiyim.

Bize neden Türkiye'yi tercih ettiğini, seni buraya gelmeye iten şeylerin neler olduğunu anlatabilir misin?

Beni Türkiye'ye gelip okumaya iten birçok sebep var, ama bunların en önemlisinin Türkiye'deki iyi eğitim seviyesi olduğunu söyleyebilirim. Arap ve Türk kültürlerinin yakınlığı, daha doğrusu Arap ve Türk kültürleri arasındaki benzerlikler de bu bağlamda bahsetmeyi tercih edeceğim diğer nedenlerdir.

Son zamanlarda Batının Müslümanlara ve özellikle Araplara karşı yaptığı ırkçılık ve ayrımcılıktan dolayı Arap gençleri eğitim hayatlarını sürdürmek için Türkiye'yi tercih eder oldular, bunun en temel nedeni Türkler ile Arapların arasındaki kültürel benzerlikler ve iki millet arasındaki tarihi bağlara dayanmaktadır.

Türkiye'ye ilk geldiğinde neler hissettin?

Birçok kültürü öğrenip kendimi geliştirebilmek için ve başkalarıyla ilişkiler kurmak için harika bir fırsat buldum ve bunu iyi değerlendirmek gerektiğini fark ettim.

öğrenmeden önce Türkler hakkında olumsuz görüşlerim yoktu, aynı zamanda Türk kültürüne ve onu dünyadaki diğer kültürlerden ayıran şeylere aşina değildim ama Türkçe öğrendikçe ve Türklerle tanıştıkça görüşlerim olumlu anlamda değişmeye başladı. Türk kültürüne dair bilgim arttı. Türkçe vesilesi ile farklı ülke ve kültürlerden birçok yabancı ve Türk arkadaşlar tanıdım ve hayatımın ayrılmaz bir parçası oldular.

“

“Türkiye’de kendimi yabancı hissettirmeyenlere her şey için teşekkürler”

”

Türkçe öğrenirken seni en çok zorlayan şeyler neler oldu?

Tabii ilk zamanlarda Türkçe öğrenme konusunda çok zorlandım. Üniversitenin ilk gününe başladığımda Türkçe ile savaşa geçtim çünkü gereğince Türkçeyi geliştirmekle ilgilenmedim. Konuşmakta, telaffuz etmekte ve büyük cümleler kurmakta zorlandım ancak üniversitedeki hocam Hatice Kurt sayesinde kısa sürede bu zorluğun üstesinden gelebildim. Türkçeye çok hakim olmasam da Türkçe ile aramda sevgi vardır. Bu yüzden sık sık Türkçe yazmak ve okumakla kendimi buluyorum... Türkçe

Okul ortamından, arkadaşlarından, hocalarından biraz bahsedebilir misin?

Bana göre en zor açıklamalar insanın kendi kişiliği ve tamamlanmamış olan kendi tecrübesi hakkında yapmış olduğu açıklamalardır. Çünkü ne yaparsan yap kendini açıklayacak bir vasıf bulamayacaksın. Senin için birçok anlam taşıyan ve hala yaşadığın bu tecrübeyi harfleri bir araya getirip açıklayamazsın. Benim tek bildiğim bu yolculuğun henüz başlamamış olması ve henüz bitmemiş olması gerçeğidir.

Gerçekte çok arkadaşım yok ama üniversitede her bireyi arkadaş gibi hissediyorum onları tanımasam bile. Fakültenin hocalarına gelirse onları açıklamak için kelimeler yetmez. Çoğunu tanıyorum ve iletişim fakültesinde okumaya başladığım andan şu ana kadar hiçbir zaman kendimi bir yabancı gibi hissetmedim.

Abartmadan söyleyebilirim ki, iletişim fakültesi bana birçok şey verdi ve birçok şeye yönelik bakış açımı değiştirdi, öyle ki geçtiğimiz iki yılda yaşadığım değişime bir dönem geçtikten sonra şaşkırdım. Allah'tan sonra, üniversitenin doktorlarını tanımada ve üniversite ortamına alışmada büyük rolü olan Hatice Kurt Hocama müteşekkirim. Hocamın kişiliğimi geliştirmede, Türk ve Türk kültürünü tanımamda büyük rolü oldu. Aslında, bu deneyimin her ayrıntısı için minnettirim, ailemi ve bazı arkadaşlarımı görmemek dışında hiçbir şey beni rahatsız etmedi. Hocam sayesinde daha önce fark etmediğim, kendimle ilgili yeni şeyleri yeniden keşfettiğimi söyleyebilirim.

Türkiye'deki eğitim hayatından sonra neler yapmak istiyorsun?

Şu anda tek düşündüğüm İslami bir ülkede ya da kendi ülkemde İslam düşüncesi ve felsefesi alanında okumalarımaya devam etmek ve bu alanda yüksek lisans ve doktora yapmak.

Ama gerçekten Türkiye’de yaşamak benim için sevinç verici. Bizi umutlandıran Türkiye’nin gelecekteki elçilerinden biri olacağım için çok mutlu ve gururluyum.

Ülkedeki arkadaşlarına, ailene Türkiye’yi nasıl anlatıyorsun?

Türk dizilerinin Arap dünyasına yaptığı etkiden dolayı çoğu Yemenlinin Türk kültürü hakkında çok şey bildiğini söyleyebilirim. Ancak amacım Türk halkıyla ilgili bazı yanlış kanıları düzeltmek ve Türk halkını diğer toplumlardan ayıran en güzel özelliklerinden bahsetmek.

Türkiye’nin hangi şehirlerini gezdin? En çok neresini beğendin?

Aslında çok fazla yer gezmedim, şehirler arasında dolaşmayı çok sevmiyorum. Şehrin insan benliğini bozmaya çalıştığını hissediyorum bazen ama sessiz yerlerde yaşamayı ve insanlarla dolu yerlerden uzak durmayı tercih ederim.

Ankara’dan bahsedecek olursam, şehri çok sevdiğimi hatta Türkiye’ye gelmeden önce şehre olan sevgimin oluştuğunu söyleyebilirim, öyle ki Türkiye’nin neresine gidersem hep bu güzel şehri özlerim. Her sabah yurttan çıkıp Ankara’nın güzel ve tarihi sokaklarında dolaşmak ve misafirperver güzel kalpli insanlarıyla tanışmak için bahane ararım.

“

“Türkiye denince aklıma ilk olarak sevgi, saygı ve medeniyet kelimeleri geliyor.”

”

Okuduğun Türkçe roman, şiir veya hikâye kitabı var mı? Bize anlatır mısın?

Çok Türkçe roman okuma şansım olmadı ama kendimi ünlü Türk sosyolog Cemil Meriç'in yazılarına yakın buluyorum. Bunun yanı sıra Türk kültür teorisi ve felsefesi üzerine birçok kitap yazan filozof Nermi Uygur'un ve ünlü düşünür Hilmi Ziya Ülken'in eserlerini okudum.

Hilmi Ziya Ülken'in eserleri ile bir ay önce tanışmama rağmen "Türkiye'de Çağdaş Düşünce Tarihi" kitabında bahsettiği bazı fikirlere kendimi yakın buluyorum. Bu kitabın Arapçaya çevrilmesini ve Türkçe okuyamayanların onun düşüncesini tanınmasını çok istiyorum.

Türkiye denince aklına ilk olarak hangi kelime geliyor?

Türkiye denince aklıma ilk olarak sevgi, saygı ve medeniyet kelimeleri geliyor.

MALİLİ ISSA ALIOU

**Türkiye’de
Siyahilere
Yönelik Hiçbir
Ayrım Görmedim**

Merhaba Issa, biraz kendinden bahseder misin?

Ben Issa Aliou. Başkent üniversitesinde okudum. Ankara’da yaşıyorum, Mali’den geliyorum.

Bize neden Türkiye’yi tercih ettiğini, seni buraya gelmeye iten şeylerin neler olduğunu anlatabilir misin?

Türkiye’yi tercih ettim çünkü Türkiye eğitim alanında gelişmiş ülkeler arasında yer almaktadır, Türkiye’de en önemli şey siyah beyaza karşı ırkçılık bulunmamaktadır. Türkiye’nin her ırka eşit davrandığını gördüm.

“

“Okul ortamında, arkadaşarımdan ve hocalarımdan sadece samimiyet ve ilgi gördüm.”

”

Türkiye’ye ilk geldiğinde neler hissettin?

Türkiye’ye ilk geldiğimde çok mutluydum ve çevreyi beklediğimden daha güzel buldum.

Röportaj: Enes Talha Tüfekçi

Türkçe öğrenirken seni en çok zorlayan şeyler neler oldu?

Türkçe benim için çok zor oldu. Tömer'in ilk haftasında bazı şeyleri anlamak hususunda biraz zorlandım. Türkçe öğrenimimizi kolaylaştırmak amacıyla bizlere yılın başında verilen yabancılar için Türkçe görsel sözlük ve etkinlik kitabı çok faydalı oldu.

Okul ortamından, arkadaşlarından, hocalarından biraz bahsedebilir misin?

Okul ortamında, arkadaşlarımdan ve hocalarımdan sadece samimiyet ve ilgi gördüm. Hocalarımla ve arkadaşlarımla hiç sıkıntım olmamıştır.

Türkiye'deki eğitim hayatından sonra neler yapmak istiyorsun?

Türkiye'deki eğitim hayatımdan sonra ülkeme gidip çalışmak istiyorum. En çok istediğim şey maharetli bir gazeteci olmaktır. Bunun için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Ülkedeki arkadaşlarına, ailene Türkiye'yi nasıl anlatıyorsun?

Ülkemdeki arkadaşlarıma ve aileme Türkiye'nin her yerinde problemsiz yaşanabildiğini ve yabancı öğrencilere çok iyi davranan bir ülke olduğunu anlatıyorum.

Türkiye'nin hangi şehirlerini gezdin? En çok neresini beğendin?

Türkiye'de sadece Ankara ve Bursa şehirleri gezdim. En çok beğendiğim şehir Ankara. Çünkü Ankara'da okuyorum ve şehrin birçok yerini gezme imkânım oluyor.

Okuduğun Türkçe roman, şiir veya hikâye kitabı var mı? Bize anlatır mısın?

Evet, Türkçe okuduğum hikâye kitapları var. O kitaplarından biri: "Bir Arayışın Hikayesi" kitabı. Bir avuç suda yaşamını tüketmek istemeyen, denizlere hasret cesur bir balığın hikayesidir.

Türkiye denince aklına ilk olarak hangi kelime geliyor?

Türkiye denince aklıma ilk gelen "hayır", "görmedim" ve "duymadım" kelimeleridir.

VIDEO-HİKÂYE: UGANDALI CEMİL'İN UZUN SÜREN YÜRÜYÜŞÜ

Uluslararası öğrencilerin Türkiye'deki hikâyelerine ve yaşadıkları şeylere kulak verirken Türkiye'ye gelmeden önceki hayatlarında yaşadıkları hikâyelere de kulak vermek gerekir. Kim bilir ne zor kararların ne meşakkatli yolculukların sonunda başlar bu hikâyeler. Geride ailesini bırakmak, ülkesinden ayrılmak, annesiz, babasız kalmak her öğrencinin tecrübe ettiği acı şeylerdir. Aslında hikâye Türkiye'ye gelmekle başlamaz. Daha öncesinde uzun bir yolculuk vardır. Hele ki imkanları kısıtlı olan bir ülkede yaşıyorsa o zaman uzun bir yürüyüşün, zorlu başvuru süreçlerinin fakat sevinç dolu sonların hikâyesine şahit oluruz. İşte Ugandalı Cemil de böyle bir hikâyenin ardından Türkiye Burslusu oldu ve Türkiye'de eğitime başladı. Yaşadığı köyde internet dahi yokken çetin bir mücadele içine giren Cemil, uzun uğraşların sonunda Türkiye'de okumaya hak kazanmıştı. Yedi ay gibi kısa bir sürede Türkçe öğrenmiş ve bu güzel video-hikâyeyi bizlere bırakmıştı:

<https://www.youtube.com/watch?v=ZUqma29tROA>

ESKİŞEHİRLİ TÜRKMEN KIZI: GÜNEŞ GURBANDURDYEVA

Türkmenistanlı Güneş Gurbandurdyeva, Türkiye Bursları aracılığıyla ülkemize gelen öğrencilerden biri. 2012 yılında ilk kez staj yapmak için geldiği Türkiye'ye bir yıl sonra bu kez yüksek lisans yapmak için gelmiş Güneş. Staj için kaldığı süre zarfında Ankara'ya ve Türkiye'ye hayran kalan Güneş, üç yıldır Eskişehir'de yaşıyor.

Güneş'le yüksek lisans tezini bitirme aşamasındayken konuştuk. Bundan olacak ki Güneş, mutluluk, heyecan ve stresi bir arada yaşıyordu.

Eğitim hayatında çok zorlandığı anlar olduğunu anlatıyor Güneş. Ama bu zor dönemlerde hocalarının ve arkadaşlarının kendisine destek olduklarını, yeniden motive ettiklerini söylüyor.

“

Güneş, Eskişehir'i kendi şehri olarak görüyor. Bu yüzden 'Ben Eskişehirliyim' diyor 'Eskişehirlili Türkmen kızı Güneş Gurbandurdyeva'yım.

”

Onun rehberliğinde gezdiğimiz Eskişehir'in her dem canlı ve civil civil olan sokaklarını arşınlarken bir taraftan da geride bıraktığı üç yılını, okulunu, gelecek planlarını ve Eskişehir'i konuşuyoruz.

Odupazarı'nı, çiböreği, üniversiteyi, Türkiye'yi, Türkmenistan'ı...

Güneş seni biraz tanıyabilir miyiz?

Elbette, ben Güneş Gurbandurdyeva. Türkmenistanlıyım, Aşkabat'ta doğdum, büyüdüm. Üniversiteye kadar eğitimimi burada tamamladım. 2009 yılında Kazakistan'da bulunan Ahmet Yesevi Üniversitesi'nde okuma hakkı kazanarak bu ülkeye gittim. 5 sene boyunca burada eğitim gördüm, üniversite eğitimimin yanı sıra Türk dili eğitimi de aldım. İlk olarak ne zaman geldin Türkiye'ye?

*Röportaj: Ahmet Alemdar
Artı 90 Dergisi 14. Sayı*

İlk olarak ne zaman geldin Türkiye'ye?

Kazakistan'da eğitimim devam ederken staj için Türkiye'ye gelme şansına sahip oldum. İlk kez o zaman geldim.

Ankara'da bir ay boyunca staj eğitimi aldım.

İlk izlenimlerin neler oldu?

Kesinlikle Türkiye'yi çok sevmiştim. Türkiye'nin ne olduğunu, nerede olduğunu tabii ki biliyordum, fakat Türkiye'ye geldikten sonra zihnimde canlandırdığımdan çok farklı bir Türkiye ile karşılaştım.

Nasıl bir Türkiye vardı zihninde?

Aslında çok daha kapalı bir toplum bekliyordum ama buraya gelince daha açık, samimi, sevgi dolu ve misafirperver bir Türkiye beni karşıladı. Böyle bir manzarayla karşılaştıktan sonra lisansüstü eğitimimi Türkiye'de yapmanın hayalini kurmaya başlamıştım bile. Bu hayalimi 2013 yılında Türkiye Bursları sayesinde gerçekleştirebildim.

“

“Eskişehir Benim İkinci Evim Oldu. Kendimi Eskişehirli Bir Türk Olarak Hissediyorum.”

”

Türkçen çok iyi bu arada...

Öyle mi? Çok sevindim buna. Açıkçası ilk zamanlar çok zorlanmıştım, özellikle anlamak noktasında. Çünkü Kazakistan’da öğrendiğimiz Türkçeyle burada konuşulan Türkçe çok farklıydı. Türkçe sınavından iyi bir puan almıştım ancak yine de derslere girdiğimde çoğu şeyi anlamıyordum. Bir gün bölüm başkanımız Ahmet Öztürk’e bu durumu anlattım. O da bana derslere girmekten vazgeçmemem gerektiğini ve sabırla daha fazla çalışarak bu durumun üstesinden gelebileceğimi söyledi. Bu benim motivasyonumu arttıran bir faktör oldu. Ben de öyle yaptım, devam ettim. Hatta lisans derslerine dahi giriyordum Türkçemi geliştirebilmek için.

Dil öğrenmek biraz fedakârlık da gerektiriyor, öyle değil mi?

Aslında biraz kulak aşinalığı kazanmak içindi benim yaptığım. Çünkü Kazakistan’da ders anlatan hocalarımız çok sade ve yavaş yavaş konuşuyorlardı. Türkiye’de üniversitede ders anlatıldığında takip etmekte oldukça zorlanıyordum. Bunu aşmak için mümkün olduğunca fazla ders takip etmeye çalıştım. Bana çok büyük faydası oldu.

Buradaki arkadaş ortamının nasıl? İletişim kurmak konusunda neler yaşadın?

Burada çok iyi arkadaşlıklar kurdum. Tabii hep Kazakistan’daki öğrencilik hayatımla kıyaslama yapıyorum. Kazakistan’da arkadaşlarım daha ziyade Türkçe konuşan ülkelerdendi. Türkiye’de ise neredeyse dünyanın her tarafından arkadaşım oldu. Tanımadığın ülkelerden insanları tanıyınca o ülkeleri de tanımak, öğrenmek istiyorsun. O insanların kültürleri daha fazla ilgimi çekiyor.

Yurtta kaldığım dönemde aynı odayı paylaştığım Kırgız ve Gürcü arkadaşlarım vardı. Romanyalı ve Polonyalı arkadaşlar vardı. Sürekli birbirimize farklı şeyler ikram eder, birlikte çay içerdik. Hepimiz farklı yerlerden gelmiştik ama bir araya gelip ortak bir şey yapıyorduk. Yurt yaşamının bu kadar keyifli olması beni Türkiye’de tutan önemli etkenlerden biri oldu.

“

“Mustafa Ceceli ve Kayahan’ı dinlemeyi çok seviyorum. Enstrümantal müzik olarak Selçuk Balcı’yı çok dinliyorum.”

”

Üniversitedeki hayatının dışında neler yapıyorsun?

Özellikle son bir senedir ders ve tezle ilgili yoğunluğumdan ötürü çok fazla bir şey yaptığımı söyleyemem. Ama Eskişehir’de yaşamayı çok seviyorum. Benim için özel bir yeri var Eskişehir’in. Eskişehir benim ikinci evim oldu. Müsait olduğumda arkadaşlarımla üniversite içerisinde ve Eskişehir’de düzenlenen etkinliklere katılıyoruz. Örneğin Türk kültür günleri oluyor ve o günlerde her ülke kendi yemekleri, müzikleri ve geleneksel kıyafetleriyle tanıtımlarını yapıyor.

Eskişehirliilerin, esnafın size yaklaşımları nasıl?

Eskişehir'in insanları mükemmel. Türkmenistan kültürünü, dilini, yemeklerini ve geleneklerini çok merak ediyorlar. Her konuda yardımcı olmak için gayret ediyorlar.

Senin gibi eğitim sürecinin başında olan bir Türkmen öğrenciye Türkiye'yi nasıl tavsiye edersin?

Genel olarak üniversite eğitimine yeni başlayan bütün öğrencilere ihtiyaç duyduklarında yardım ediyorum.

Benim yaşadığım sıkıntıları başkalarının yaşamasını istemiyorum. Buraya gelen uluslararası öğrencilerden hangisine sorarsanız sorun Türkiye'den ve buradaki eğitim hayatından çok memnun olduğunu söyleyecektir. Önemli olan ön yargılara kapılmadan Türkiye'yi tercih etmeleri. Mesela Hristiyan öğrenci arkadaşlarla konuştuğumuzda onlar da söylüyorlar. Çeşitli endişelerle geldiklerini fakat geldikten sonra Türkiye'den gitmek istemediklerini anlatıyorlar.

Bir ülkeyi tanımak için o toplumun içinde olmak gerekir. Tanıyarak, tecrübe ederek karar vermeye çalışıyorum. Türkiye'nin bana öğrettiği en önemli şeylerden biri de bu aslında.

İZMİR'DE BİR EKVATORLU: ANA CAROLINA PIEDRA

Röportaj: Kamil Parın

Ana Carolina Piedra, ülkemize Türkiye Bursları aracılığıyla gelen binlerce öğrenciden biri. İzmir'de öğrenim hayatını sürdürüyor. Onun hayatında Türkiye serüveninin başlaması da oldukça ilginç bir hikâyeye dayanıyor.

Ana Carolina Piedra, Türkiye'ye olan ilgisinin Osmanlı'yı öğrenmekle başladığını ifade ediyor: "Ekvator'da bir tarih öğretmenimiz vardı. Osmanlı İmparatorluğu'ndan çok bahsedirdi. Onları

dinledikten sonra Türkiye bana çok enteresan gelmeye başlamıştı ve sürekli Türkiye'yi araştırıyordum."

Türkiye'ye geldikten sonra da araştırmalarını sürdürüyor Ana Carolina Piedra. Her şeyden önemlisi batıda aktarılandan çok daha farklı bir Türkiye görüyor. Bu gerçeği büyük bir heyecanla dile getiriyor: "Türkiye'de bırakın bir şehri, bir köyde bile farklı kültürlere sahip insanlar bir arada

yaşayabiliyorlar. Aynı yerde cami, sinagog, kilise bir arada bulunabiliyor. Bu benim çok dikkatimi çekti. Ayrıca Osmanlı İmparatorluğu'nun devamı olan Türkiye'de çok derin bir tarihsel altyapı tarih var. Ülkeme döndüğümde arkadaşlarıma, akrabalarıma Türkiye'nin güzelliklerini, Türkiye'nin çok iyi bir ülke olduğunu ve insanların çok sıcakkanlı olduklarını anlatacağım."

Ekvator'dan ülkemize üniversitede öğrenim görmek amacıyla gelen Carolina ile İzmir'de konuştuk.

“

“Ben Türkiye'ye gelmeden önce ABD'de yaşıyordum. Filmlerde, haberlerde tehlikeli ve kötü bir ülke olarak gösteriliyordu. Bu yüzden korkuyordum. Ama ben bunun böyle olmadığını İzmir'e gelince anladım. Bunu da ülkemdeki yakın arkadaşlarıma ve akrabalarıma anlatıyorum.”

”

Carolina, bize biraz kendinden bahsedebilir misin?

Merhaba ben Carolina. 1997 yılında Güney Amerika'da yer alan Ekvator'da doğdum. 18. yaşıma Türkiye'de girdim. Ortaokulu Ekvator'da, liseyi New York'ta bitirdim. Lisans eğitimi için 2014 yılında Türkiye'ye geldim.

Peki, Türkiye Burslarını nereden duydun ve niçin Türkiye Burslarını tercih ettin?

Annem bir burs programı ile Hindistan'da okudu. Bu yüzden anneme çeşitli burs programlarından e-postalar geliyordu. Bu e-postalardan biri de Türkiye Burslarındandı. Buraya gelmeden önce Kanada'daki bir burs programına başvurmuştum ve kabul edildim, hatta bavulumu bile hazırlamıştım Kanada'ya gitmek için. Sonrasında Türkiye Bursları tarafından da kabul edilince Türkiye'yi seçtim.

Neden Kanada değil de Türkiye? Seni bu kararı vermekte etkileyen şey ne oldu?

İzmir'deki Türk arkadaşlarım da bunu hep sorarlar “Neden buraya geldin?” diye. Benim çocukluğumdan beri hayalimdi Türkiye'de okumak. Bizim tarih öğretmenimiz vardı, Osmanlı İmparatorluğu'ndan çok bahsederdi. Böylece Türkiye bana çok enteresan gelmeye başlamıştı ve sürekli Türkiye'yi araştırıyordum. Bundan dolayı Türkiye'yi tercih ettim. Diğer bir tercih nedenim ise, farklı kültür ve insanların olduğu bir ülkeyi görmek istedim.

“Türkiye benim için bir hayaldi, İzmir'e indikten sonra gerçek olduğunu anladım.”

Bu süreçte neler hissettin? O heyecanını bize anlatabilir misin?

Liseyi bitirdikten sonra üniversite seçeneklerini değerlendirdim ve heyecanla beklemeye başladım. Açıkçası Türkiye Burslarından olumlu bir haber beklemiyordum. Bu yüzden de Kanada'ya gitmek üzere bavulumu hazırlamıştım. Kanada'ya gitmeme az bir zaman kala Türkiye'den kabul edildiğime dair bir e-posta aldım. Ama Türkiye'ye gelene kadar bunun bir hayal olduğunu düşündüm. İzmir'e indikten sonra gerçek olduğunu anladım.

Türkiye'ye gelmeden önce hayalinde nasıl bir Türkiye vardı? Ve geldikten sonra nasıl bir ülke buldun?

Ben Türkiye'ye gelmeden önce ABD'de yaşıyordum. Filmlerde, haberlerde tehlikeli ve kötü bir ülke olarak gösteriliyordu. Bu yüzden korkuyordum. Ama ben bunun böyle olmadığını İzmir'e gelince anladım. Bunu da ülkemdeki yakın arkadaşlarıma ve akrabalarıma anlatıyorum.

Yaklaşık iki yıldır Türkiye’desin. Artık buraya alıştın. Bu süre zarfında sana ilginç gelen ne gibi olaylarla karşılaştın?

Aslında her gün ilginç olaylar yaşıyorum. Türk kültürüne çok alıştım. Geçen sene birkaç arkadaşımınla Hatay’a gitmeye karar verdik. Bu arada Hatay çok güzel bir yer. Hatay’a gitmek üzere yola çıktık, yolda otobüs bozuldu ve otobüs değiştirdik. Yorgunlukla uyuya kalmışız ve gözlerimizi Gaziantep’te açtık. Baktık ki Gaziantep çok güzel, iki gün de orada kaldık ve gezdik.

Diğer bir olay; ben farklı dinlerin yer aldığı farklı kültürleri merak eden ve onlarla yaşamayı seven biriyim. Bu yüzden ilahiyat fakültesini tercih etmiştim. Ancak, ileride daha geniş kariyer için uluslararası ilişkiler bölümü ile değiştirmeye karar verdim.

“

“İzmir’de olduğum için şanslıyım, bol bol balık tüketiyorum. Ayrıca İzmir’de simidin gevrek, çekirdeğin çiğdem olduğunu öğrendim.”

”

Lisans eğitimine başlamadan önce Türkçe eğitimi aldınız. Bu süreç nasıl ilerledi? Türkçe sence kolay mı?

Sanırım Balkanlardan gelen öğrenciler dışında Türkçe kolay diyen yoktur. Türkçe, gerçekten zor bir dil. Benim anadilim İspanyolca. İspanyolcanın Türkçe ile hiçbir benzerliği yok. Ama İspanyolca, İngilizce şarkılar dinlemeyi, kitaplar okumayı bıraktım ve Türkçeye ağırlık verdim. Başlangıçta hiçbir şey anlamıyordum. Sürekli tekrarlar ve çok çalışma ile Türkçeyi öğrendim. Ayrıca yabancı bir dili öğrenmek için “süre” hiçbir zaman yetmeyecektir.

Verilen Türkçe eğitimi akademik çalışmaların için yeterli oldu mu?

Yeterlidir tabi ki ama öğrenci kendini sürekli geliştirmelidir dil konusunda. Her geçen gün yeni şeyler, deyimler öğrenmelidir.

Türkiye’deki sosyal ve kültürel hayatı nasıl buluyorsunuz? Alışma sürecinde ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Sosyal hayat açısından büyük farklılıklarla karşılaştığımı söyleyemem. KYK’nın yurtlarında kaldığım için çok Türk arkadaşım var. Bu yüzden kolay uyum sağladım. Ben İzmir’de şunu gördüm, örneğin bir adres sorduğumuzda o insanlar İngilizce bilmeseyse bile hareketlerle tarif ediyor ya da cebinden peçete çıkartıp harita çizebiliyorlar. Bazen de kolundan tutup seni yönlendirebiliyorlar.

Mesela bunu New York'ta görmeniz imkânsız. Bu Türk insanının misafirperverliğini göstermektedir. Ben İzmir'e geldikten sonra birine yardım etmek için, aynı dili bilmek zorunda olmadığımı öğrendim.

Türkiye'ye eğitim için gelen her öğrenci, bizim için bir misafir, bir gönül elçisidir. Sen Türkiye'de nasıl karşılandın, nasıl bir toplum izlenimi aldın?

Türkiye'de bırakın bir şehri, bir köyde bile farklı kültürlerle sahip insanlar bir arada yaşayabiliyorlar. Aynı yerde cami, sinagog, kilise bir arada bulunabiliyor. Bu benim çok dikkatimi çekti. Ayrıca Osmanlı İmparatorluğu'nun devamı olan Türkiye'de çok derin bir tarihsel altyapı tarih var. Ülkeme döndüğümde arkadaşlarıma, akrabalarıma Türkiye'nin güzelliklerini, Türkiye'nin çok iyi bir ülke olduğunu ve insanların çok sıcakkanlı olduklarını anlatacağım.

Türkiye'de en çok takip ettiğiniz sanat dalı hangisi? Dinlediğiniz, takip ettiğiniz sanatçılar var mı?

Ben çok televizyon izleyen biri değilim, ama çok okurum. Türkiye'de Orhan Pamuk'u okuyorum ve gelmeden önce de bu yazar hakkında bilgi sahibiydim. Bunun dışında Mehmet Akif'i ve Yahya Kemal'i duydum. Ben şuna inanırım, bir kitabı okuyacaksan yazıldığı dilde okumalısın, çünkü çeviriler tam anlamı veremez. Şarkıcı olarak Barış Manço'yu çok seviyorum.

Türk yemekleriyle aran nasıl? Hangi yemekleri beğendin?

Ben çok fazla kırmızı et tüketen biri değilim. Türk mutfağında ise kırmızı et çok tüketiliyor. Fakat sarma, dolma çok hoşuma gitti. Geçen sene Ramazan ayında arkadaşımın memleketi Edirne'ye gitmiştim. Arkadaşımın ailesi ile iftar için ciğerciye gittik. Orada Edirne'nin yaprak ciğerini yedim ve çok hoşuma gitti. Onun dışında Gaziantep'te nohut dürüm yedim ve çok sevdim. Türk kahvesinin yanında baklava muhteşemdir, Hatay künefesi ise mükemmeldir. Ekvator'un denize kıyısı olduğundan balık çok tüketilir. Türkiye'de de aynı. İzmir'de "Denizden babam çıksa yerim" sözünü duydum ve çok dikkatimi çekti. Bu konuda İzmir'de olduğum için şanslıyım, bol bol balık tüketiyorum. Ayrıca İzmir'de simidin gevrek, çekirdeğin çiğdem olduğunu öğrendim.

ANKARALI NICOLAS

“

“Bana Kolombiya'nın danslarını çok soruyorlar. Ama benim burada en çok dikkatimi çeken şeylerden biri de Ankara Havalı oldu. 'Ankara'nın bağları, büküm büküm yolları' çok eğlenceli geliyor bana.”

”

*Röportaj: İsmail Yıldız-Ahmet Alemdar
Artı 90 Dergisi 12. Sayı*

Nicolas Murillo Rosas, Türkiye Bursları aracılığıyla Kolombiya'dan ülkemize üniversite eğitimi için gelen binlerce uluslararası öğrenciden biri. Nicolas, Ankara'da eğitim görüyor. Hem üniversitedeki eğitim hayatına hem de Ankara'ya kısa zamanda alışmış. Ancak onu en zorlayan şey de Ankara'nın kara kışı olmuş. “Kar yağışını gördüğümde çok sevinmişim, çünkü Kolombiya'da böyle bir şey görmemişim. Ancak soğuklar devam ettikçe yok yok ben bunu istemiyorum! dedim.”

Nicolas, seni tanıyabilir miyiz?

Kolombiya'nın güneyinde Florencia şehrinde doğdum. 2007 yılında liseyi bitirdim ve bir sonraki sene Ibage şehrinde Universidad del Tolima'da lisans eğitimime başladım. Aslında tıp okumak istiyordum, fakat özel bir problem olduğundan ötürü uluslararası işletme okumak durumunda kaldım. Bölüme başladıktan sonra tercihimden ötürü çok mutlu oldum. Mezun olduktan sonra yüksek lisansımı yurt dışında yapmaya karar verdim. Türkiye Bursları programını öğrendim ve başvuru yaptım. 2014 güz döneminde Gazi Üniversitesi'nde İşletme Bölümü'nde burslu olarak eğitim almaya hak kazandım. 3 ay önce TÖMER Kursu'nu tamamladım. Yaklaşık olarak 1,5 yıldır da Türkiye'deyim.

Peki, Türkiye serüveni nasıl başladı? Gelmeden önce Türkiye ile ilgili düşüncelerin nelerdi? Arkadaşlarından Türkiye’de okumakla ilgili bir şeyler duymuş muydun?

O dönemde yurt dışında burslu okumak için çok araştırma yapıyordum. Kosta Rika, İspanya ve Türkiye’den kabul aldım. Aralarında seçim yaparken Kosta Rika ve İspanya’nın kültürel olarak birbirlerine çok yakın, benzer ülkeler olduğunu, fakat Türkiye’nin farklı tarihi, kültürü ve dilini tecrübe etmenin benim için yeni ve ilgi çekici bir tercih olacağını düşünerek Türkiye’yi tercih ettim.

Tabii Türkiye’ye gelmeden önce tanıdığım birkaç Türk arkadaşım vardı. Türklerin çok iyi ve misafirperver olduğunu Türkiye’ye gelmeden önce duymuştum.

Türkçe öğrenme sürecini anlatabilir misin biraz? Türkçeyi öğrenirken konuşma pratiğini nasıl yaptın?

Türkçe dil bilgisi mantığı biraz farklı. İngilizce, İspanyolca ve Portekizce biliyorum. Dil yapıları anlamında Türkçe öğrenmek çok kolay geçmiyor. Hala “ı, u, ö” gibi harflerin telaffuzunda zorlanıyorum. Ama Türkçede özellikle atasözlerini çok seviyorum.

“

Nicolas her haliyle bize benziyor. ‘Tam Ankaralısin’ dediğimizde ‘herkes öyle söylüyor’ diyor. “Sokakta bazen bir şey sormak için çeviriyorlar. Benim yabancı olduğumu ancak cevap verirken telaffuzumdan dolayı anlıyorlar.”

“Bana Kolombiya’nın danslarını çok soruyorlar. Ama benim burada en çok dikkatimi çeken şeylerden biri de Ankara Havaları oldu. ‘Ankara’nın bağları, büklüm büklüm yolları’ çok eğlenceli geliyor bana.”

”

1,5 yıldır Ankara’dasın. Ankara ile ilgili ne düşünüyorsun? Boş zamanlarını nasıl değerlendiriyorsun?

Ankara’da Gölbaşı ilçesinde bir yurttaki kalıyorum. Özellikle öğrenciler için çok güzel ve ucuz bir şehir Ankara. Kocatepe Camii ve civarını seviyorum. Orada dolaşmak ve vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Ders dışı vakitlerimde, bir organizasyonda gönüllü olarak çalışıyorum.

Hangileri mesela?

“Bir kahvenin 40 yıl hatırı vardır”, “Açma sırrını dostuna, o da söyler dostuna”, “Dost acı söyler” gibi atasözleri şu anda aklıma gelenlerden bazıları. Türkçe pratik yapma konusunda Türk arkadaşlarım çok yardım ediyor. Sürekli “Hey Nicolas yardıma ihtiyacın olursa her zaman sorabilirsin. Çekinme!” diyorlar.

Peki, Türk arkadaşlarının Kolombiya ve seninle ilgili merak ettikleri şeyler oluyor mu?

Neden bu kadar uzağa eğitim almaya geldiğimi ve neden Kuzey Amerika veya Avrupa’ya değil de Türkiye’ye geldiğimi soruyorlar. Futbol hakkında çok şey soruyorlar. Eskiden Türkiye’de oynamış olan Mondragon gibi futbolcularla ilgili soru soruyorlar. Tabii Kolombiya danslarını da çok soruyorlar. Çünkü Kolombiya’da Latin dansları çok ünlüdür. Kolombiya ile ilgili olarak da salsa danslarını Türk arkadaşlarım çok merak ediyorlar. Benim için de Ankara’da insanların düğünlerde oynadıkları oyun tarzı ve müzikleri ilki çekiciydi. Ankara havalarından Ankara’nın bağlarını dinlemek çok hoşuma gidiyor.

Türkiye’de karşılaştığın ilginç olaylar var mı?

Ramazan ayında bir gün oruç tutmuştum. O gün tam bir Türk gibi her şeyi yapmaya çalıştım. Gece saat 2’de kalktık yemek yedik. Sonra namaz kıldık. Gün içerisinde Hacı Bayram-ı Veli Camii’ne gittik ve sadaka verdik. İftar yapmak için de Kocatepe Camii’ne gittik. Mesela Ramazan Bayramı’nda ilk defa bir Türk ailesi ile vakit geçirdim. Bayram için Giresun’daki Türk arkadaşımın ailesine gittik. Köyde kaldık. Sabah saat 5’te uyanıp bayram namazını kılmaya gittik. Köydeki camide insanlar bana namaz kılmayı göstermeye çalışıyorlardı. Bir Hristiyan olarak İslam dini ile ilgili şeyler öğrenmek çok ilgimi çekiyor.

Eğitim hayatını Türkiye’de tamamladıktan sonra neler yapmak istiyorsun?

İlk olarak uluslararası bir firmada çalışmak istiyorum. Pazarlama, sosyal girişimcilik alanlarında çalışmalar yapan uluslararası bir firma veya organizasyonda çalışabilirim. Kolombiya’ya dönmek için acele etmiyorum. Geçen sene Türkiye Cumhurbaşkanı Kolombiya’ya gitmişti ve Kolombiya heyetinde Türkçe konuşan kimse yoktu. Belki kendimi Türkçe konusunda daha fazla geliştirip Kolombiya’da Türkiye’den gelen resmi heyetlere tercüme konusunda yardımcı olabilirim. Benim için iyi bir fırsat olabilir.

Tez olarak hangi konuyu çalışmak istiyorsun?

3 yıldır arkadaşlarımla birlikte yürüttüğümüz bir sosyal yardımlaşma inisiyatifi var. Buna paralel olarak sosyal girişimcilik hakkında bir araştırma konusunu çalışmak istiyorum.

Türkiye’deki Kolombiyalı öğrenciler ile irtibatın var mı?

Ankara’da toplam 4 Kolombiyalı öğrenci var. Her yıl Türkiye’ye 35 öğrenci eğitim almak için geliyor. Yeni gelen öğrencilerin oryantasyonu konusunda yardımcı olmaya çalışıyoruz.

Türkiye ile ilgi döndüğünde en çok neleri özlersin? Buradan Kolombiya'ya götürmek isteyeceğin şeyler neler olur?

Her zaman yardıma hazır olan insanların çok özleyeceğim. Türk halısı ve geleneksel kıyafetlerden bazılarını alıp beraberimde götürmek isterim. Mercimek, ezogelin çorbası, iskender kebab, tavuk dürüm, sütlaç, pide, lahmacun ve fındığı çok seviyorum. Belki ileride Kolombiya'da bir Türk restoranı da açabilirim.

BİR İSTANBUL MASALI: MAKEDONYALI SLAGANA VUJOSEVIK

“

“Dedemin Türk olmasından dolayı Türkiye’ye karşı çok daha fazla ilgim ve yakınlığım vardı.”

”

Röportaj: İsmail Yıldız-Ahmet Alemdar
Artı 90 Dergisi II. Sayı

Slagana Vujosevik, Makedonyalı. 3 yıl önce Türkiye Bursları ile ülkemize gelmiş uluslararası öğrencilerden biri. İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Bölümleri Tiyatro Anasanat Dalı'nda yüksek lisans eğitimi alıyor. Slagana, 3 yıl gibi kısa bir zaman diliminde daha önce hiç bilmiyor olmasına rağmen Türkçeyi çok akıcı bir şekilde konuşacak kadar iyi öğrenmiş. Bunda İstanbul'u ve arkadaşlarını çok sevmesinin de etkisi büyük.

Tam bir İstanbul aşığı, Slagana. İstanbul'u büyük bir hayranlıkla anlatıyor bize. Herkes kalabalığından şikâyet eder ya İstanbul'un, o bunu bu şehrin olmazsa olmazı olarak görüyor. Ve bu çeşitliliğin, bu zenginliğin İstanbul'u İstanbul yaptığını ve İstanbul'un yalnızlık hissini ortadan kaldırdığını söylüyor: "Hani insan ailesinden, doğup büyüdüğü yerden uzakta yaşadığında bir yabancılık hissine kapılır ya işte İstanbul'da böyle bir şey olmuyor. İstanbul herkesin memleketi, herkesin şehri olabiliyor." Türkiye Burslususu olarak Makedonya'dan ülkemize gelen Slagana Vujosevik ile Türkiye'yi, üniversite hayatını ve İstanbul'u konuştuk.

Seni biraz tanıyabilir miyiz?

Slagana Vujosevik, Doğma büyüme Üsküplüyüm. 26 yaşındayım. Üsküp Güzel Sanatlar Fakültesi'nden mezun oldum. Çok karışık bir aileden geliyorum. Anne tarafından dedem Türk, babam ise Karadağlı. Bu yüzden hem İslam hem Hristiyanlık adetlerini biliyorum. Böyle zengin bir kültürel çeşitliliğe sahip güzel bir aileden geliyorum diyebilirim.

“

“Dedemin Türk olmasından dolayı Türkiye'ye karşı çok daha fazla ilgim ve yakınlığım vardı.”

”

Türkiye'ye nasıl geldin? Bize bu süreçten biraz bahseder misin?

Lisans eğitimimi tamamladıktan sonra bir yıl staj yaptım. Ancak yüksek lisansa devam etmek istiyordum. Dedemin Türk olmasından dolayı Türkiye'ye karşı çok daha fazla ilgim ve yakınlığım vardı. Nitekim araştırmalarımın sonu Türkiye'ye gitme isteğim daha da arttı.

Zaten Üsküp'te çok sayıda Türk yaşıyor. Burada Türkiye ile ilgili çok olumlu şeyler duymuştum. Daha gitmeden Türkiye'yi, İstanbul'u sevmeye başlamıştım. Ama açıkçası bu kadar güzel olduğunu tahmin etmiyordum.

Türkiye'ye geldiğinde seni en çok etkileyen şey ne oldu?

Kesinlikle İstanbul. İstanbul insanı büyülüyor adeta. Bir büyüü var sanki bu şehrin. Bir şehirden bu kadar etkileneceğimi hiç tahmin etmezdim. Gelmeden önce belki korkuyordum. Çünkü büyük bir şehir burası. Dünyanın her yerinden insanlar var. Birlikte nasıl yaşıyorlar? Bir korku vardı içimde. Ama geldiğimde bu korkuların ne kadar yersiz olduğunu anladım. İstiklal Caddesi'nde gezerken dünyanın dört bir yanından gelen insanları görüyorsunuz, her renkten insanlar var ve herkes gülüyor, herkes mutlu. Tabii ki derin, sıkıntı da var ama insanlar o kadar güzel bir şekilde kaynaşmış ve birbirleriyle iletişim halindedeler ki sanki bu ortam başka hiçbir şekilde olmaz. Sanki daha az insan olsa bu şehir bu kadar güzel olmaz.

“Genelde İstanbul'un kalabalığından şikâyet eder insanlar...”

Ben aksine bu şehrin kalabalığını çok seviyorum. Evet, belki bazı insanlar bundan rahatsız oluyorlardır ama bu benim çok hoşuma giden bir durum. Bir kere insan burada yalnızlık hissetmiyor. En mutsuz olduğum anlarda bile kendimi İstanbul'un sokaklarına bırakmak, metroya, tramvaya binmek, o kalabalığın içinde kaybolup gitmek bana iyi geliyor. Hani insan ailesinden, doğup büyüdüğü yerden uzakta yaşadığında bir yabancılık hissine kapılır

ya işte İstanbul'da böyle bir şey olmuyor. İstanbul herkesin memleketi, herkesin şehri olabiliyor.

Ayasofya, Topkapı Sarayı, Sultanahmet buralar çok güzel, çok tarihi bölgeler. Ama buralar daha çok turistlerin İstanbul'u tanımak için gördüğü, gezdiği bölgeler. Ben kendimi turist olarak görmüyorum. İstanbul'un o küçük, daracık sokaklarında gezmek, bir evden diğer eve salınmış ipin üzerine asılmış çamaşırların altından geçmek keyif verici. İnsanlar sokaklarda yaşıyorlar, sohbet ediyorlar, oyunlar oynuyorlar. Bunları görmek bana büyük bir mutluluk veriyor.

Tekrar eğitim sürecine dönecek olursak Türkiye Burslarını kazandıktan sonra hayatında neler değişti?

Ben 2012 yılında Türkiye'ye geldim. Daha öncesinde neredeyse hiç Türkçem yoktu diyebilirim. Dedemden öğrendiğim "iyi günler, iyi geceler, bir, iki, üç". Sadece bunlardı Türkçeye dair bildiklerim.

“

Üç yılda geldiğin nokta büyük bir başarı. Gerçekten çok iyi Türkçe konuşuyorsun.

”

Teşekkür ederim. Oyunculuk eğitimi aldığım için bu dili gerçekten çok iyi konuşmam gerekiyor. O yüzden telaffuza da çok dikkat ediyorum. Kendimi en iyi şekilde ifade etmek istiyorum. Ben tiyatroyu çok seviyorum, büyük bir aşkla yapıyorum bu işi. Tiyatrocular için hep şöyle derler. Sizin için eğitim gerekli değil yetenek önemli diye. Ben buna katılmıyorum. Oyuncu başka ülkelere gitmezse, araştırmazsa, başka diller öğrenmezse tam bir oyuncu asla olamaz. İşte bu yüzden yüksek lisans tezimi de bu konu üzerine yaptım. Tezimin başlığı "Başka Dilde Oyunculuk".

“

İsabetli bir konu olmuş, bizzat tecrübe ettiğin bir durum bu ve bunu en iyi anlatabilecek kişilerden birisin.

”

“

“Sanki daha az insan olsa İstanbul bu kadar güzel olmaz. Bir kere insan burada yalnızlık hissetmiyor. İstanbul herkesin memleketi, herkesin şehri olabiliyor.”

”

Bildiğim kadarıyla bu konuda ilk ve tek yapılan çalışma bu. Ben sıfırdan yeni bir dil öğrendim, bu süreci en başından tecrübe ettim ve o dilde oyunlar oynadım, filmlerde, dizilerde rol aldım. Üsküp Türk Tiyatrosu'nda iki oyunda oynadım. Çok değişik tecrübeler oldu bunlar benim için.

Bu yıl mezun oldun. Geriye dönüp baktığında okulunla, eğitim hayatınla ilgili neler söylersin?

Danışman Hocam Suat Özturna'dan önemli şeyler öğrendim. Ben bölümde tek yüksek lisans öğrencisiydim. Bundan dolayı lisans öğrencilerinin derslerine girdim. Hocanın yanında oturuyor ve onları izliyordum. Hocanın anlattıklarını, öğrencilere tavsiyelerini yakından takip ettim. Biraz da hocalık nasıl olur, nasıl ders anlatılır, öğrencilerle iletişim nasıl kurulur, bunu yakından görme şansım oldu. Çünkü akademik kariyer yapmak isteyen herkesin bunu öğrenmesi gerekiyor. Bu anlamda da burası benim için büyük bir okul oldu. Hocalarım çok yardımcı oldular. Çok güzel arkadaşlıklar kurduk. Hatta Makedonya'ya geldi bazı arkadaşlarım. Onları orada gezdirdim. Onlar da Makedonları çok sıcakkanlı buldular, ben de Türkler için aynısını düşünüyorum. Türkiye'de bir şey çok dikkatimi çekti. Mesela biriyle tanışırken "Makedonyalıyım" dediğimde "Aaa benim akrabalarım da orada" diyen çok kişi oldu.

Aynen öyle. Biz hepimiz akrabayız bence. Bizim akrabalarımız da asırlar önce Konya'dan gelmişler. Bu yüzden Konya'yı da çok merak ediyorum.

Türkiye'de hangi şehirleri gezdin?

Açıkçası çok fazla gezme imkânım olmadı. Sürekli araştırmalar yapıyorum, çalışıyorum. Ama İzmir'e daha önce gitmiştim. Bu yıl Üsküp Türk Tiyatrosu'nun 'Bir Yaz Gecesi Rüyası' oyununun gösterimi için Bursa ve Adana'ya gittik. Buraları birazcık gezebilme şansımız oldu. İkisi de gerçekten çok farklı ve çok güzel şehirler. Ankara'ya gittim, mülakatlar için. Kapadokya'ya gitmeyi çok istiyorum ama henüz fırsatım olmadı.

Tiyatro eğitimi alırken bir taraftan profesyonel oyunculuk da yapıyorsun? Makedonya ve Türkiye ile ilgili nasıl bir kıyas yaparsın?

Hem tiyatro eğitimi alırken hem de oyunculuk yaparken şunu fark ettim. Makedonya'daki oyuncular sahnede büyük oynamak istiyorlar. Yani jestler, mimikler, konuşmalar. Yani her şey büyük olmalı diye öğretiler bize.

Ama Türkiye'de oyuncular genelde televizyon dizilerinde, filmlerde, yani kamera önünde çok sık oldukları için oyunculuk biraz küçülmüş. Ve daha çok duygulara önem veriyorlar, bakışlara önem veriyorlar. Her şeyi çok küçük bir şekilde ama aslında büyük bir yoğunlukta veriyorlar.

Peki, sen hangisinin doğru olduğunu düşünüyorsun?

Ben ikisinin arasında denge kurmaya çalışıyorum. Açıkçası bunun da bir şans olduğunu düşünüyorum. İkisini de görme ve tecrübe etme şansım oldu.

Tiyatroda örnek aldığın, beğendiğin kimler var?

Beni Beren Saat'e benzetiyorlar. Hatta beni Beren Saat sanıp, fotoğraf çektirmek isteyenler bile oluyor. Çok başarılı ve çok güzel bir oyuncu. Onu çok beğeniyorum. Nuri Bilge Ceylan'ın filmlerini çok seviyorum. Hayranlık derecesinde olduğumu söyleyebilirim.

Burada da Nigar Kalfa ile beraber bir oyunda oynadık. O da bir Makedon. Bana oyunculuk konusunda ve Türkiye'ye alışmam noktasında çok yardımcı oldu. Gerçekten çok iyi bir insan, çok iyi bir oyuncu.

“

“Trileçe’yi Türkiye’de tanıdım”

”

Türk yemekleri ile aran nasıl?

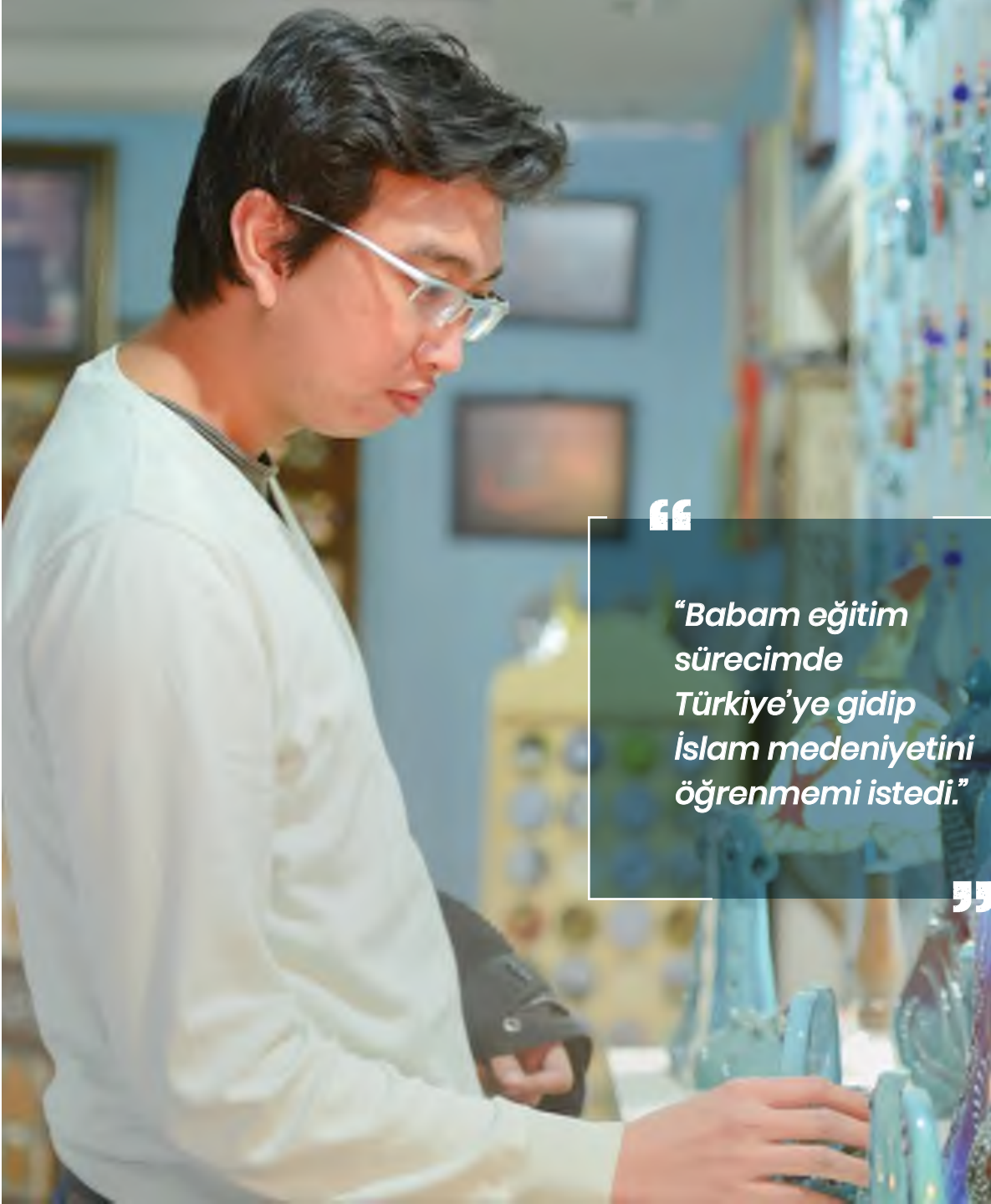
Her yerde pilav yiyorum. Türkiye yemek açısından çok zengin bir ülke. Şekerpareyi çok seviyorum. Sanırım kilo almama da neden oluyor bu durum. Size bir de ilginç bir şey söyleyeyim. Ben ilk kez trileçe tatlısını burada yedim ve bunun Makedon tatlısı olduğunu öğrendim. Arkadaşlarım “bu sizin tatlınız, sizin” diye söylediler bana. Ama daha önce bilmiyordum.

Bir gün Türkiye’den ayrılmak durumunda kaldığında en çok neyi özlersin?

Hiç gitmek istemiyorum. Gitsem de çok sık geleceğimi düşünüyorum. Türkiye ile olan bağlarımı hiç koparmak istemiyorum. Çünkü İstanbul’u ve buradaki arkadaşlarımı çok seviyorum. Sahilde oturup denizi seyrettiğimde ben, ben oluyorum. Bir de şunu söylemek istiyorum. Ben burada insan olarak büyüdüğümü hissettim. İlk defa ailemden ayrıldım, ama yalnızlık, yabancılik hissi hiç yaşamadım. Hatta aileme geldim diyebilirim.

ENDONEZYALI AGUSTA: “TÜRKİYE, BENİM EVİM”

“

“Babam eğitim sürecimde Türkiye’ye gidip İslam medeniyetini öğrenmemi istedi.”

”

Röportaj: Bertuğ Kayhan
Fotoğraf: İlker Kırmızı
Artı 90 Dergisi 10. Sayı

O hayalleri için, hedefleri için on binlerce kilometre uzaktan Konya'ya gelen cesur bir öğrenci. Adı Augusta Wicaksono. Endonezya'da başlayan başarı yolculuğu onu doktora eğitimi için Türkiye'ye kadar getirmiş. Lisansını Endonezya'da yaptıktan sonra yüksek lisans bursu kazanarak Tayvan'a gitmiş. Tayvan'daki yüksek lisans eğitimini de başarıyla tamamladıktan sonra doktora eğitimine devam etmeye karar veren Augusta, bu konuda tercihinin ise Türkiye'den yana kullanmış. Ne kadar doğru bir tercih yaptığını her geçen gün daha iyi anladığını ifade eden Augusta, Türkiye'ye geldiği günden beri hiç yabancılık çekmemiş. Bunda benzer bir kültüre sahip olmanın da etkisinin büyük olduğunu düşünüyor.

Şu anda Konya Selçuk Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Bölümü'nde doktora eğitimine devam eden Augusta Wicaksono, burayı vatanı olarak görüyor ve özellikle Konya'da yaşıyor olmaktan dolayı mutluluk duyuyor.

Hayallerinin peşinden giden Augusta Wicaksono ile eğitim ve sosyal hayatı, projeleri ve Endonezya-Türkiye üzerine konuştuk.

Türkiye'de okuma fikrinin hikâyesini sizden dinleyebilir miyiz? Neden Türkiye'yi tercih ettiniz?

Ben Tayvan'dan Endonezya'ya geldikten sonra İngiltere'den Yeni Zelanda'ya kadar yaklaşık 25 farklı ülkeye burs başvuruları yaptım. Ancak Singapur, Yeni Zelanda ve Türkiye'den kabul aldım. Sonra ailemle birlikte oturup hep beraber karar verdik. Ülkeleri değerlendirdik. Babam benim Türkiye'ye gidip İslam medeniyetini ve tarihini yerinde görmemi ve öğrenmemi istedi. Ayrıca Türkiye'nin kültürü bizim kültürümüze çok yakındır. Sosyal hayatı da güzel. O yüzden Türkiye'yi tercih ettim.

Aileniz çok sevinmiş olmalı. Kazandığınızı öğrendiklerinde nasıl karşıladılar?

Tayvan'da yaşadığım dönemde ailemi çok özlemiştim ve onlar da beni özlemişlerdi. Kazandığının haberi tam Endonezya'ya yeni döndüğüm sıralarda geldi. Yeniden ayrılacak olmama üzüldüler. Ama geleceğim için onlar da bunu istiyorlar. Ayrıldığıma üzülmüşlerdi ama Türkiye'ye gitmemi gönülden desteklediler.

“Türkiye benim evim oldu ve ayrıldıktan sonra da sık sık geleceğim”

Türkiye'ye gelmeden önce nelerle karşılaşacağınızı umuyordunuz? Türkiye sizin için ne ifade ediyordu?

Ben ilk başta hiçbir şey bilmiyordum. Türkiye'yi Arabistan gibi zannediyordum ve burada Arapça konuşuluyor diye düşünüyordum. Türk Hava Yolları uçağına bindiğimde elime bir katalog aldım. Bir de baktım ki harfler Arapça değil. O yüzden her şeyi burada yeniden öğrendim. Zaten Türkiye'de başka bir tarih var. Ben bunları okumadığım için bilmiyordum. Geldiğimde her şeyi yerinde görerek öğrendim ve burada olmaktan dolayı çok memnunum.

Doktora başlamadan önceki yıl Türkçe eğitimi aldınız? Bu süreç nasıl geçti? Dili kolay öğrenebildiniz mi?

Aslına bakarsanız zor öğrendim. Buraya geldiğimde bende 'merhaba'dan başka bir kelime yoktu. Ama Türkleri seviyorum. Zaten Türkçeyi öğrenmek kolay ama Türkleri anlamak zor. İlk isteğim arkadaşlarımı anlamak ve onlarla şakalaşmaktı. Tabi ki buradaki yakın arkadaşlarımla diyaloglarımda da biraz problem oldu. Çünkü arkadaşımınla konuşurken fark ettim ki, o cümlede şaka mı yapıyor, yoksa dalga mı geçiyor ya da ciddi mi söylüyor? Bunu anlamak lazım. Şu anda okulumda dili iyi kullanabiliyorum. Çünkü dil kursu zamanında kendimi geliştirmiştım ve bu da bana çok yardım etti.

Eğitiminizi sürdürürken gerçekleştirdiğiniz projelerinizden biraz bahseder misiniz?

Şu anda "Bilgisayar ve İnsan" konusu üzerinde çalışıyoruz. Biliyorsunuz, teknoloji çok ve çabuk geliyor ve biz ondan kaçamıyoruz. Onun insanlar

için getirisi oluyor tabii. Ama çok da zararı var. İnsanların bilgisayarlarla ilişkisini araştırıyoruz. Bu doğru veya zararlı bir şey mi? Mesela bir tablet var ve biz onda oyun oynuyoruz. Oynarken fiziksel olarak biz ondan nasıl etkileniyoruz? İyi bir durum varsa bu güzel bir şey. Ancak kötü bir sonuç çıkarsa biz bunu değiştirmek için çalışıyoruz. Mesela Counter-Strike oyununda bir takım kuruyoruz ve çatışmalara giriyoruz. Böyle bir şey bizim gerçek hayatımıza nasıl yansır? İnsanlar bilmeden bu davranışları alıyorlar ve hayatlarına yansıtabiliyorlar. Araştırmalar sonunda önermeler veriyoruz ve bu konular üzerinde çalışıyoruz.

Türkiye'de yaşıyorsunuz ve buradaki sosyal hayatın da içindesiniz. Okul dışında neler yaparsınız?

Arkadaşlarımla zaman geçirmeyi çok seviyorum. Kendi aramızda birçok farklı etkinlikler yapıyoruz. Mesela gidip gezdiğim yerler hakkında videolar hazırlamayı ve fotoğraf çekmeyi severim. Ben yurttan kalırken hiç Türkçe bilmiyordum ve bazı arkadaşlarım bana yardım ettiler. Sonra o insanlarla yakın arkadaş oldum. Sonraki sene beraber eve çıktık. Birlikte yemek yiyoruz, işlerimizi birlikte hallediyoruz. En çok da gezmeyi seviyoruz.

Uluslararası öğrenciler eğitim hayatlarının yanı sıra iki ülke arasında bir kültür elçisi oluyorlar. Sizin bu konuda yaptığınız çalışmalar oldu mu?

İki sene önce TÖMER’de okurken Endonezya’yı tanıtan bir şeyler yapmak istedim. Endonezyalı arkadaşlarım da vardı ve Kültür Park’ta dans gösterisi yaptık. Çok beğendiler. Şu an için bir proje yok. Ama bu konular üzerinde çalışıyoruz ve kısa sürede de çeşitli projeler yapacağız inşallah. Gelecekte de umut ediyorum ki Endonezya-Türkiye ilişkileri çok daha güçlü olacak ve ben de buna daha fazla katkı sunmak ve iki ülke arasında bir köprü olmak istiyorum.

Türkiye’nin sanat ve spor kültürü ile ilgilenir misiniz?

Ben Türk müziklerini çok seviyorum. Çünkü sizin müziklerinizin farklı bir tarzı var. Mesela Manga’yı, Şebnem Ferah’ın şarkılarını sık sık dinliyorum. Ayrıca halk müziğini de çok severim. Horon diye bir halk dansınız var ve çok güzel. Mesela biz Bartın’da iken TV izliyorduk ve kemençe çalan bir adam çıktı. Hemen onun ne olduğunu sordum ve uzunca anlattılar. Çok güzel bir sesi var. Futbol ile ilgilenmiyorum ama arkadaşlarımın çoğu Galatasaraylı. Fanatik değilim. Ama illaki bir takım tutmam gerekirse Galatasaraylıyım.

“

“İstanbul’a, Ankara’ya dahi gitsem Konya’ya düşünce aile evime gelmiş gibi oluyorum.”

”

Türk yemeklerini nasıl buldunuz? Endonezya mutfağı ile ne gibi farkları var?

Doğrusu Endonezya yemeklerini özlüyorum. Ama Türkiye yemek kültürü açısından çok çeşitli. Etli ekmek var. Çorbalar var. Türkiye’ye geldiğimde beni en çok şaşırtan şeylerden biri ayran oldu. Çünkü Endonezya’da yoğurt yiyoruz ama ayranı daha önce hiç içmemiştim. İlk gördüğümde şaşırdım ama tadını çok sevdim. Birçok ülkeye giderim ama Türk mutfağı farklı.

“

“Mesela baklavayı çok seviyorum.”

”